

Ja pots veure la revista
en colors!

TICS

La revista de la Fundació Alverna

Núm. 26
Desembre 2017
Febrer 2018

<http://www.aeigalverna.org/anticsiamics/>

EDITORIAL

Reduir, reciclar, reutilit-
zar..

NOTÍCIES

- ALVERNA CRUISERS A LA BAIXADA DEL PAJARITU
- TROBADA DE LA FEDERACIÓ ESCOLTA
- LAB DE PARTICIPACIÓ INFANTIL
- CRÒNIQUES DELS CAMPS D'HIVERN 2017/18
- L'EQUIP DE NATURA DE L'ALVERNA

CUINATICS

- OUS AL PLAT (forn solar)

HISTÒRIA

- QUAN EL NOM FA LA COSA

DINORAMA

- CLAPANT

ENTREVISTEM...

- JOAN VIVES de l'Hort de la Sínia

DESCOBERTA I AVENTURA

- EL SENTINELLA DE PEDRA

XIRUQUERUS

FOTOTICS

* Fotos de portada: Alverna
Cruisers a la Baixada del
Pajaritu. Foto: Fred Ratel

La Fundació Alverna no es fa responsable de les
opinions i/o articles de tercers publicades a la
revista TICS.

Alverna Cruisers

Equip de Redacció:

Sergi Aldave
Adrià Castellví
Màrius Castellví
Xavi Fort
Marta Martínez

Joan Olivan
Llúvia Palliso
Mayte Solé
Albert Villarroya

Maquetació:

Cinta Olivan Joan Olivan

Fundació Alverna
Pl. Sant Fructuós, 1
43002 TARRAGONA

anticsiamics@aeigalverna.org

Col·labora:

*“L'Hort de la Sínia és una
filosofia de vida.”*

Entrevistem Joan Vives, educador ambiental i pro-
pietari de l'Hort de la Sínia des de fa 24 anys. p. 12

Alverna Cruisers a la Baixada del Pajaritu

Com ja és més que tradició, aquest any l'Alverna i Antics i Amics ha participat en la Baixada del Pajaritu. Què seria del Carnaval sense aquesta baixada boja i desenfrenada d'andròmines? I encara podríem dir més, què seria la Baixada del Pajaritu sense la participació sempre una mica "desastrosa" de l'Alverna? Un any més, l'ADN Alverna ha quedat de manifest i el premi "Tarragona 2018 a la baixada més desastrosa" ha sigut més que merescut!.

Desenganyem-nos, sempre hem sigut una mica cutres. Som així i n'hem d'estar orgullosos. Però aquest any, tot semblava diferent... l'andròmina feia mooooolt bona pinta. Un pare de l'Agrupament havia invertit algunes hores del seu temps en fabricar un enginy amb dos seients, unes rodes amb aire resistent, una direcció més que eficaç i, atenció, la gran novetat, uns frens! L'equip de valents va començar a pensar quin podria ser el tema i, per tant, com "tunejar" l'andròmina que, dins dels seus caps, seria la més ràpida, la més eficient i, en definitiva, la guanyadora absoluta de la Baixada! Després d'un debat intens en una terrassa es va decidir que seríem l'Alverna Cruisers. Una crítica gens velada a l'arribada de creuers al Port de Tarragona.

A diferència d'altres vegades (desenganyem-nos, funcionem així) la preparació va començar amb força antelació. Es van organitzar les disfresses i, a poc a poc, es va anar construint el que seria el vaixell. El dia D s'anava apropant i tot feia molt bona pinta! L'equip de l'andròmina ja es fregava les mans i somiaven amb una baixada perfecta!

Així doncs, el dissabte de Carnaval, puntuals a les 9:30, tota la tripulació de l'Alverna Cruisers estava concentrada ja a la plaça del Rei. Retocs d'últim moment i calma tensa abans del gran moment. Però l'Alverna Cruisers no estava

sola! Què seria un creuer sense els turistes que hi viatgen? Just abans de la sortida i posant al límit els nervis de la tripulació, l'agrupament va aparèixer disfressat de "guiri" per tal de vestir i acompanyar la baixada del creuer.

Tot anava fantàsticament bé però, recordeu el que dèiem al principi? Som l'Alverna i no ho podem evitar... una estona abans de la sortida, una de les rodes de l'andròmina va sortir disparada. Per sort, portàvem brides (què no solucionen unes bones brides?) i vam tornar a posar la roda a lloc.

Preparats, llestos... l'Alverna Cruisers comença la seva baixada implacable direcció al Cós del Bou, la gent aplaudeix, el públic sembla embogit... i, precisament quan passem per davant del jurat, la roda maleïda torna a sortir del seu lloc i acabem la baixada mig coixos. La segona baixada no va ser molt millor. De fet, si hem de ser sincers, va ser encara pitjor. Les dues rodes es van punxar i, la ja famosa roda, va sortir disparada a mitja Baixada.

Evidentment, vam ser premiats pel nostre ADN catastròfic i cutrillo... i n'estem ben contents! L'any que ve repetirem sense cap mena de dubte!

MARTA MARTÍNEZ

Llops i Daines de l'Alverna a l'Hort de la Sínia, abril de 2015. Foto: Júlia Abelló

REDUIR, RECICLAR, REUTILITZAR...

Les paraules “canvi climàtic” ja formen part del nostre vocabulari habitual. A diferència dels nostres pares i àvies, la percepció de què el clima està canviant és cada vegada més evident. Ho veiem a través dels mitjans de comunicació amb l'augment de notícies sobre sequeres persistents, huracans destructius o onades de fred extraordinàriament intenses.

Segons els científics, l'explicació per aquest canvi és l'escalfament global per l'acció humana, i les seves conseqüències poden ser econòmiques, materials o per a l'ecosistema, però també de supervivència per a una gran part de la població més desafavorida. I és que un dels resultats d'aquest procés climàtic és l'increment de les desigualtats entre els éssers humans.

Sovint hem sentit a parlar del Protocol de Kyoto adoptat el 1997,

que estableix una reducció dels gasos d'efecte hivernacle, i de la seva actualització a l'anomenat Acord de París de l'any 2015. Aquestes grans decisions dels estats haurien de fer-nos avançar cap a una solució del problema, malgrat els entrebancs que suposen les polítiques egoistes d'alguns governants “il·luminats”, com ara en Trump i el seu “American First”, per exemple.

Més enllà de les grans decisions dels estats, esdevé necessari un canvi d'actitud personal. Cal que entenguem que el consumisme desaforat és insostenible, sobretot quan ens referim a l'ús desmesurat de l'energia, al malbaratament dels recursos naturals i a la producció descontrolada de residus.

En aquest context, l'Escoltisme, com a moviment educatiu en el lleure, també hi pot contribuir a partir d'una reflexió global. Si partim de la màxima ecologista “Pensa globalment, actua localment”, tenim un punt de partida i un repte pedagògic per transmetre una nova forma d'actuar als nostres infants i joves.

Una pedagogia des de la globalitat, tot treballant les petites coses que tenim a l'abast.

Reducir, reciclar, reutilitzar...; aquests objectius poden inspirar les nostres accions i reflexions

educatives al Cau, i els nostres caps han d'esprémer al màxim totes les possibilitats de la nostra pedagogia vivencial per forjar una nova cultura basada en la sostenibilitat.

Hem d'esprémer la nostra pedagogia vivencial per forjar una nova cultura basada en la sostenibilitat.

L'assemblea anual d'Antics i Amics es va celebrar el passat 19 de desembre. Era la primera que es realitzava als nous locals i va ser precisament al voltant d'aquesta nova circumstància que es va articular bona part de l'ordre del dia. Després de la lectura de la memòria, l'aprovació dels comptes i de la revisió de les diferents comissions, la Junta destacà l'acompliment de l'objectiu més important de l'associació, això és, l'adquisició d'uns nous locals.

Assolida aquesta fita, a partir d'ara caldria reflexionar sobre el futur de l'associació i la fundació. És per aquest motiu que els assistents a l'assemblea van decidir posar en marxa una comissió per començar a treballar en una nova proposta de Pla Estratègic. Però no només hi va haver temps per parlar dels nous reptes de futur a llarg termini, sinó que també es van poder

Foto: Màrius Castellví

concretar aspectes relacionats amb el 50è aniversari de l'Alverna.

LLÍVIA PALLISO

Trobada de la Federació, conscients del repte!

El cap de setmana del 27 i 28 de gener els caps de l'Agrupament vam anar a la trobada del Procés d'Unitat, on ens reuníem tots els agrupaments de la Demarcació de Tarragona dels tres moviments escoltes existents, membres de la Federació Catalana de l'Escoltisme i el Guiatge (FCEG).

El Procés d'Unitat, engegat l'any 2009, és el projecte que té com a objectiu unir en una única entitat els tres moviments escoltes que hi ha a Catalunya: Minyons Escoltes i Guies, Acció Escolta, i Escoltes Catalans. Fa anys que es treballa per aquesta unió i la dimensió d'aquesta

iniciativa és important, ja que cal trobar l'equilibri entre els criteris i les maneres de fer dels diferents moviments, per tal que el resultat sigui consensuat per a tothom. Per poder-ho gestionar de manera organitzada, i fer participis tots els agrupaments, es van crear unes fitxes de treball per a què tothom pogués dir la seva sobre els diferents temes a tractar (mètode pedagògic, model organitzatiu, ideologia, etc.). Ara que ja ens trobem en la recta final del Procés, la trobada es va celebrar per posar en comú el que pensaven tots els agrupaments de la Demarcació.

La trobada va començar el dissabte al vespre i va consistir en un dia lúdic per a fer coneixença entre els diferents agrupaments. Diumenge al matí ja ens vam posar en marxa amb la posada en comú de les fitxes que havíem treballat. Ens vam dividir en petits grups, un per cada fitxa, on hi hagués gent de tots els agrupaments, i es van compartir les opinions, recollides per l'Equip de Demarcació, el qual dinamitzava la trobada. El temps per fer esmenes i polir els últims detalls dels documents finals ja s'esgota, i les bases de la possible unió estaran llestes pel congrés de caps de tot l'escoltisme català que se celebrarà al juny.

Foto: Aleix Rom

LAURA PIÑOL

Aquest any l'Alverna és un dels sis agrupaments que participen en el projecte d'investigació sobre la participació infantil impulsat per Minyons Escoltes i Guies i la Universitat de Barcelona. L'objectiu és descobrir i provar estratègies que permetin als nostres infants i joves implicar-se més –sempre que ells vulguin fer-ho– en les decisions dels agrupaments. De moment, hem anat a dues trobades a Valldoreix, una amb infants i una altra només per a caps. Les unitats van fer propostes de mètodes de participació i una comissió d'infants en va escollir una: a partir d'ara, algunes decisions es plantejaran a grups mixtos, formats per persones de cada unitat; cada grup enviarà un representant per a defensar la seva proposta en una reunió. I quines seran aquestes decisions? Això és el primer que hauran d'escollir...

MIREIA SEGUÍ

Era una tarda normal quan l'Eloi, el meu cap d'unitat, em va trucar i em va preguntar si volia participar en un projecte de participació infantil de Minyons i Guies. Jo, amb moltes ganes, vaig acceptar. I amb aquesta trucada va començar una nova aventura al cau.

Va ser un dissabte de bon matí. La Mireia conduïa el seu cotxe i l'Eloi feia de copilot. Primer van passar a recollir-me per casa i després vam anar a buscar a l'Ona (Ilúdriga) i tots quatre vam anar cap a Can Cadena, a Valldoreix.

Hi havia representants de sis agrupaments de Catalunya, unes trenta o quaranta persones entre caps, nenes, nens i gent de suport de Minyons. Després de fer els típics jocs de coneixença ens vam posar a treballar.

Ens van explicar que havien vist que en la presa de decisions de totes les activitats que fem al cau no hi participàvem prou els infants, que tot ho decidien els caps!... així que calia fomentar la nostra participació. Havíem de pensar en coses que podíem fer perquè, des dels petits castors fins als trucaires, participessin més activament en el dia a dia de les unitats, dels agrupaments i del moviment. Ens vam reunir en petits grups de treball, vam parlar del tema i vam pensar en com ho explicaríem als nostres companys de cau. Va ser un matí de molta feina!... Però havíem de tornar cap a Tarragona, era dissabte, i hi havia cau.

I va arribar el gran dia. Un dissabte a la tarda vam anar a totes les unitats per explicar-los el projecte. Vam ensenyar-los un vídeo que havíem fet i vam recollir totes les seves propostes. Uns dies després, el divendres dia nou de febrer, vam fer la primera assemblea a voluntaris de totes les unitats on vam llegir totes les propostes que ens havien arribat de cada unitat i vam decidir la que més ens va agradar.

Ara cal seguir treballant per posar el projecte en marxa perquè nosaltres els nens, nenes i joves dels agrupaments participem d'una forma més activa en la vida del nostre agrupament.

JORDI ALDAVE ONDÉ - PIONER

Representació Alverna: Eloi, Mireia, Jordi i Ona. Foto: Eloi Duran

Castors i Llúdrigues

A la casa de Miravall, a Juneda, ens hi vam allotjar la unitat de Castors i Llúdrigues per passar-hi els tres dies de camp d'hivern! Allà vam tornar a trobar les contacontes, que ens van dir que pels voltants rondava la Ventafocs... I així va ser! La vam trobar sana i estèlvia, i ens va explicar que va marxar del conte perquè l'obligaven a anar només amb vestits perquè era una noia. La vam ajudar a trobar la roba que a ella més li agradava, ja que l'havia perduda. Potser penseu que era roba de noi... Però no, no hi ha roba de noi i roba de noia, ni tampoc colors per a uns o altres, tot pot agradar a tothom, indiferentment del

Foto: Laura Piñol

gènere! Vam fer una ruta de 2 km per trobar-ho tot i vam escriure una nova història perquè la Ventafocs volgués tornar al gran llibre dels contes!

Ràngers i Guies

Els Ràngers i Noies Guia vam anar de camp d'hivern a Querol, i allí ens vam trobar amb els déus i deesses de l'Olimp! L'objectiu: trobar el successor de Zeus per governar la muntanya. Vam fer un raid-ruta pels volants del poble, en el qual vam reflexionar sobre les nostres pors, l'empatia i el nostre compromís personal. També vam tenir temps de fer creps i jugar per tot el poble. Després d'intenses disputes, finalment, els seguidors de les diferents divinitats van adonar-se que no podia pujar al poder una sola persona. És la força de la unió entre totes i tots, cadascú amb els seus atributs i diferències, la que ha de regnar per sempre!

Foto: Albert Villarroya

Truc 1 i 2

Si a un bon camp d'hivern vols anar amb truc I i II has de parlar.
 Jocs de taula i llar de foc per anar a dormir com un soc.
 Espais més mogudets i una rutilla per deixar el cos preparat per posar-te la sabatilla.
 Veure el Montsant de molt a propet per omplir els pulmons d'aire ben net.
 I adornar-ho tot amb un sopar boig que millor no parlar-ne si no vols acabar roig.

Llops i Daines

Foto: Irene Marta

Els Llops i Daines vam agafar el tren i vam anar fins a la Poble de Claramunt, a l'Anoia, on vam passar els quatre dies del camp d'hivern. Allà, vam descobrir el poble amb un joc de pistes, vam veure una pel·lícula a la vora de la llar de foc mentre menjàvem crispetes. L'endemà, vam anar de ruta fins al castell i des d'allà dalt vam poder contemplar les fantàstiques vistes que ens oferia. No només això, sinó

que vam aprofitar el temps i de camí vam fer un raid en petits grups. Un altre dia vam jugar al camp de futbol, vam fer experiments científics, el taller record com a regal de l'amic invisible... I a la nit, va arribar l'esperat "sopar boig", la passarel·la de pijames i la "disco". Finalment, l'últim dia, vam fer les motxilles per a emprendre el viatge de tornada a Tarragona.

Pioners i Caravelles

Foto: Eloi Duran

Aquest any els Pioners i les Caravel·les hem marxat de camp d'hivern a Casa Berea, situada en una pedania al costat de Font-rubí. Durant aquests quatre dies hem tingut temps de tot: d'emocionar-nos, de ser uns cracs del revoltijo de creps, de cantar cançons per comunicar tot, de portar al dia l'actualitat amb els nostres telenotícies, d'incomplir totes les normes, de fer un sopar mexicà, que el piccwer tragués fum, de fer la ruta més curta de la història i de

menjar-nos el millor entrepà de llom amb bacó i formatge, de replantejar-nos-ho tot a l'activitat sobre el compromís, de jugar a múltiples jocs de taula, de somiar amb tot el que podem fer junts, de veure tot el que encara ens queda per millorar però també d'adonar-nos del bon grup que formem. És per això que tornem amb més ganes que mai i amb la sensació que tenim un gran any entre mans i que, si ens esforcem i respectem, podrem fer el que vulguem!

OUS AL PLAT (per a forn solar de capsa)

per Alberto García, de www.cocinasolar.wordpress.com

Ingredients:

- Ou
- ceba
- pebrot vermell i verd
- ceba
- oli d'oliva
- pebrot vermell
- sal

Per a aquesta recepta necessitem un recipient petit, de poca alçada, i que sigui negre per afavorir l'aprofitament màxim de la llum solar. No és necessari preescalfar el forn solar perquè es cuina molt ràpidament.

Tallem el pebrot en trossos petits i la ceba en juliana.

Posem al recipient l'oli d'oliva, l'ou cru i, per sobre al voltant del rovell, els trossos de ceba i pebrot. Salpebrem amb la sal i el pebre vermell (al gust).

Introduïm el recipient al forn solar fins que l'ou s'hagi cuinat completament, comprovant si el rovell s'ha endurit. Entre 15 i 25 minuts aproximadament,

depenent de l'energia que capti el nostre forn.

Recepta extreta de la pàgina web <https://cocinasolar.wordpress.com/>, on podreu trobar informació extensa sobre cuina solar (compra, fabricació, receptes,...).

L'equip de natura de l'Alverna

L'Equip de Natura de l'Alverna sorgeix de la necessitat de buscar dinàmiques engrescadores per a treballar la natura a l'agrupament i de realitzar més activitats en un entorn natural. Està integrat per l'Arnau Estivill, l'Adrià Castellví i la recent incorporació de la Irene Marta, caps amb gran passió i implicació per la natura, les rutes i el medi ambient.

Aquest equip crea activitats com a recursos per a les unitats, ambientades en la natura o que tracten d'aquesta. També resolen els dubtes i consultes del consell envers les rutes, la dinamització d'aquestes, la realització d'activitats sobre l'ambient natural..., a més a més de fer o buscar

descobertes sobre la natura, tant per a les unitats, com per al consell de caps, així com per a l'Agrupament.

Una altre tasca que també du a terme és la conscienciació dels membres de l'agrupament i vetllar perquè l'Alverna tingui el menor impacte possible sobre l'ambient natural, proposant alternatives amb menys despesa energètica, la reutilització, el reciclatge, ús correcte dels recursos, la compra de productes de comerç de proximitat, entre d'altres.

IRENE MARTA

Els Camps d'Estiu permeten a infants i joves entrar en contacte amb la natura d'una forma intensa. Durant uns dies, dormen, mengen, juguen, riuen i conviuen envoltats de natura. Aquest contacte ens permet treballar d'una forma vivencial aspectes com el respecte per la natura, l'ecologia i la sostenibilitat.

Cada cop més terrenys d'acampada incorporen instal·lacions sostenibles que mostren a infants i joves un model de consum respectuós amb el medi ambient i que redueix la nostra petjada ecològica. Aquest pot ser un criteri a tenir en compte a l'hora de triar terreny per als camps d'estiu.

Algunes d'aquestes instal·lacions són:

Compostadors: útils per a l'aprofitament de les restes orgàniques generades al campament (procedent tant d'aliments com de la vegetació del campament). Mitjançant el procés de compostatge, aquestes restes orgàniques es transformen en adob que es pot reaprofitar per al manteniment del propi terreny

Dutxes solars: és una forma d'obtenció d'aigua calenta per a la dutxa molt senzilla i econòmica i que comporta un estalvi d'energia. Aquestes dutxes disposen d'un dipòsit per a l'acumulació d'aigua que, pintat de negre, rep l'energia solar i escalfa l'aigua que utilitzarem per a dutxar-nos.

Vàter sec: com el seu nom indica, aquest vàter funciona sense aigua, estalviant d'aquesta forma una gran quantitat de recursos hídrics. Disposa d'un espai de recollida de

les deposicions que es van cobrint amb palla i altres restes vegetals, afavorint així la seva transformació en compostatge aprofitable com a adob.

Depuradora biològica amb aiguamoll o de grava: són sistemes que permeten la depuració de les aigües grises generades en el campament per tal de poder ser retornades a la natura en unes bones condicions.

Cuina solar: existeixen multitud de models de forns i cuines, tant de comercialitzats com de fabricació pròpia, que aprofiten l'energia solar per a la cocció d'aliments. Degut a que els temps de cocció són llargs i no es poden cuinar quantitats grans d'aliments (com per donar de menjar a una unitat sencera) no substitueixen les cuines de campament convencionals, però suposen tota una experiència.

I si, a més, necessitem disposar d'energia elèctrica, podem equipar-nos amb un kit d'energia solar (alguns campaments ja disposen d'instal·lacions fixes d'aquest tipus) o carregadors solars per a la càrrega de petits dispositius electrònics.

Totes aquestes instal·lacions redueixen l'impacte dels campaments en el seu entorn natural i, només per això, ja cal valorar positivament la seva funcionalitat. Però a més, suposen una descoberta sobre formes alternatives de gestió del consum energètic i la gestió dels residus que generem que permeten la reflexió al voltant del model de consum i les alternatives sostenibles.

SERGI ALDAVE

Quan el nom fa la cosa

Els animals, persones o coses s'anomenen i diferencien pels seus noms propis. En la categoria de "coses" hi podem trobar els noms de llocs i els dels agrupaments. Tots els caus tenen un nom, i no sé si sabeu també que tots els llocs tenen un nom. I us explicaré un secret: el nostre agrupament té nom de lloc. I això m'agrada molt. Tot i no tenir res en contra dels caus que tenen noms de vents, o de personatges il·lustres o d'animals, o ni tan sols dels que en tenen de maresdedeu.

Hi ha qui col·lecciona noms d'ocells o de flors, per dir alguna cosa, i jo tinc debilitat per col·leccionar noms de lloc. Digueu-me urbanita, però als pobles o a la muntanya només cal tenir l'ull viu o parar bé l'orella per tenir a l'abast tota una riquesa de noms. Ermita dels Sants Metges, Cal Fatxada, Fondo de la Sirolla, Camí del Tallat, Bosc del Coll Roig, Cova dels Lladres, Riu Corb, Puig del Comaverd, Plans dels Domenges.

Totes aquestes denominacions abans i potser avui encara serveixen per a què la gent es pugui entendre i orientar. No anaven pas gens perduts, tot i no disposar de la revolució tecnològica dels actuals smartphones i GPS. Ara, en canvi, podem estar molt ben geolocalitzats, conèixer les coordenades exactes del lloc que trepitgem, però ser-ne totalment ignorants del nom i la seva identitat. En resum, parlem de la toponímia, que és una disciplina a cavall de la geografia, la història, la cultura popular i la lingüística. Posar nom al nostre paisatge. En el fons allò que fa la toponímia alhora tan útil i tan atractiva. Tant per l'erudit acadèmic com pel savi del terròs. Tant pel vilatà com pel senderista. Noms que ens han llegat els que han passat abans que nosaltres, tot i que, de tant en tant, ens hagi calgut inventar o reinventar-ne algun. I tots, o pràcticament tots, tenen una raó de ser.

"Els noms dels llocs són un llegat dels qui ens han precedit."

Però anem al gra amb l'Alverna. Com s'explica a la pròpia web de l'agrupament, aquest nom d'inspiració franciscana fou el proposat pel Pare Maties en el moment d'acollir l'agrupament al Convent dels Caputxins l'any 1969. El nom d'Alverna és la denominació llatina de La Verna, una muntanya dels Apenins de 1.289 metres d'alçada, també anomenada Monte Penna, situada a la província de l'Arezzo al centre de la Toscana italiana. Una muntanya sagrada ja des d'antic que deuria el seu nom a la dedicació de la deïtat de Laverna, que també explicaria l'antiga presència d'un temple. I vés per on que aquesta deïtat de la mitologia romana era la protectora dels lladres i els impostors, que a més a més tot sovint s'amagaven en coves i graus de la mateixa muntanya. Però tranquils, que aquesta no és la raó de ser del nom del nostre cau. Més endavant al segle XII, i aquí sí que vindria la connexió caputxina, fou en aquesta muntanya on sant

Francesc d'Assís acostumava a fer llargues estades buscant la solitud i dedicant-se totalment a la pregària. Per això s'hi construï finalment un monestir que encara ara és destí de peregrins. Fins i tot s'explica que fa molts anys va haver-hi una expedició d'un grup d'alvernians. I si no és veritat sempre es pot arreglar.

Dit tot això, vegeu com tot el tema dels noms pot tenir una vessant didàctica i alhora lúdica. Quan sortim del nostre entorn conegut, oxigenem-nos, caminem, badem, observem, escoltem la gent, esbrinem el nom dels terrenys d'acampada, sapiguem perquè un carrer es diu així o aixà, coneguem les històries o llegendes que amaguen els noms, imaginem masos i castells en runes segles i segles ençà, i pensem qui hi va viure i treballar, néixer i morir.

ALBERT FABREGAT

Llops i Daines, camp d'estiu a Olot 1993
Foto: Arxiu Alverna

Truc, excursió Amic Invisible, 1990/91
Foto: Arxiu Alverna

Clapant

Una dita castellana diu “dos que duermen en el mismo colchón, se vuelven de la misma condición”. Bé, qui diu dos, diu vint-i-quatre... El que està clar és que compartir un moment tant íntim com el dormir fa que els vincles amb els companys siguin ben forts, encara que ronquin! I ben sovint les anècdotes viscudes en aquells moments ens acompanyen de per vida.

I és que clapar junts en un espai petit com una tenda, un refugi, una balma de la muntanya o una portalada d'una església esdevé una experiència única de convivència i de germanor.

Els que hem viscut les excursions del Cau segur que recordem aquells moments del silenci de la nit, dins del sac, fent-la petar, compartint, rient i..., de vegades, percebent la humanitat dels companys i companyes.

Ràngers i Noies Guia, cap d'estiu a Capafons 1986
Foto: Arxiu Alverna

Llops i Daines, camp d'estiu a Beceit 1982
Foto: Arxiu Alverna

JOAN VIVES

Joan Vives ha viscut tota la seva vida vinculat a la terra. Els seus pares tenien una finca de producció tradicional i, fa 24 anys, quan els càmpings volien comprar els terrenys al seu pare, va decidir llençar-se a l'aventura i crear aquest projecte agroecològic centrat en el cultiu, la divulgació, l'educació i la formació.

“L'objectiu és reconnectar-nos amb nosaltres i amb la natura”

Joan, qui ets? Com et presentaries?

Sóc en Joan Vives i vaig engegar l'Hort de la Sínia amb la idea de combinar producció ecològica i educació ambiental. La feina que feia en aquells moments ja no m'interessava i la possibilitat de compra de les terres dels meus pares per part d'una empresa va fer que donés el pas. Viure de la terra és complicat, així que vaig voler diversificar activitat i ingressos.

Què fas a l'Hort? Hem consultat la teva pàgina web i hi ha un munt d'activitats, espais...

Amb els anys el plantejament ha anat canviant. Durant 10 anys vam fer producció i educació amb escoles: fèiem cistelles, mercats... Amb la creació de l'Associació Mediambiental La Sínia vam començar també amb la gestió del riu Gaià, i no només treballàvem l'Hort si no també la recuperació de la desembocadura i de la platja natural de Tamarit.

Com definiries la Sínia?

Per mi és una filosofia de vida, no una feina. Jo treballava d'instal·lador, guanyava molts més diners, i començar a treballar de pagès volia dir guanyar menys diners però, per sort, vaig tenir el suport dels meus pares. Quan els meus pares ja no em van poder ajudar, va ser quan vaig començar amb el projecte dels horts familiars ja que moltes famílies em demanaven poder tenir el seu propi hort per a l'autoconsum. Oferim la terra, l'aigua, les eines, l'assessorament, la formació i la dinamització, i aquest és ara el principal projecte i al que més temps dedico.

Tenim el centre d'educació ambiental, un espai de benestar, el projecte d'horts familiars...

També tenim un centre de cria de la tortuga de terra. Fa 8 anys que som nucli zoològic amb col·laboració amb la Generalitat, ja que és una espècie protegida. Les tortugues no són nostres, les tenim en dipòsit i nosaltres en gestionem la cria. Actualment en tenim 150 i a la primavera les reintroduïrem al Parc Natural del Montsant. És una espècie en perill d'extinció i ens va venir de gust aportar el nostre granet de sorra.

I teníeu també un terreny d'acampada amb col·laboració amb Campaments i més de MEG?

Durant un temps vam tenir el terreny d'acampada però se'ns feia incompatible amb l'Espai de Benestar. Aquest espai dóna valor al silenci i, és clar, era complicat.

Hem vist que teniu dues arnes d'abelles...

Sí, som apiari divulgatiu. Volem reivindicar l'abella com a animal bàsic per al manteniment de les plantes silvestres.

Ens deixem alguna cosa?

També faig formació i disseny d'espais per a escoles i particulars que volen tenir el seu hort ecològic. També ens dediquem a l'eco turisme: fem visites guiades amb grups reduïts a l'espai natural del riu Gaià. És una visita que fem l'últim diumenge de cada mes des de fa 15 anys. Col·laborem amb Arrèlia, una "agència de viatges" que intenta comercialitzar experiències en el medi natural i que aportin valor al territori. Amb ells fem una visita guiada a l'Espai de Benestar i també un dinar a l'Hort amb els productes ecològics de temporada.

Déu n'hi do tot el que feu!

Sí. Però ara intento dedicar-me sobretot a l'Hort de la Sínia. Fer menys, però gaudir realment del que faig i fer-ho bé. Abans tenia massa fronts oberts...; ara tinc tots els projectes en el mateix espai i la gestió es fa més fàcil.

L'Hort continua produint?

Faig producció a petita escala. Però m'agradaria començar un projecte d'agricultura social amb centres especials de treball o amb col·lectius amb risc d'exclusió social. De fet, dins del projecte dels horts familiars, hi ha un projecte d'hort social. En aquest espai produïm hortalisses que van destinades a Càrites d'Altafulla. Un grup de voluntaris s'encarrega del manteniment d'aquest hort.

Dius que és una empresa de bé comú i d'economia social...

Ens van auditar en referència a l'economia del bé comú i, en l'informe, es va destacar el valor afegit que

aportem amb la nostra Agrobotiga: intentem donar a conèixer els productes que tenim al territori.

Algun projecte de futur?

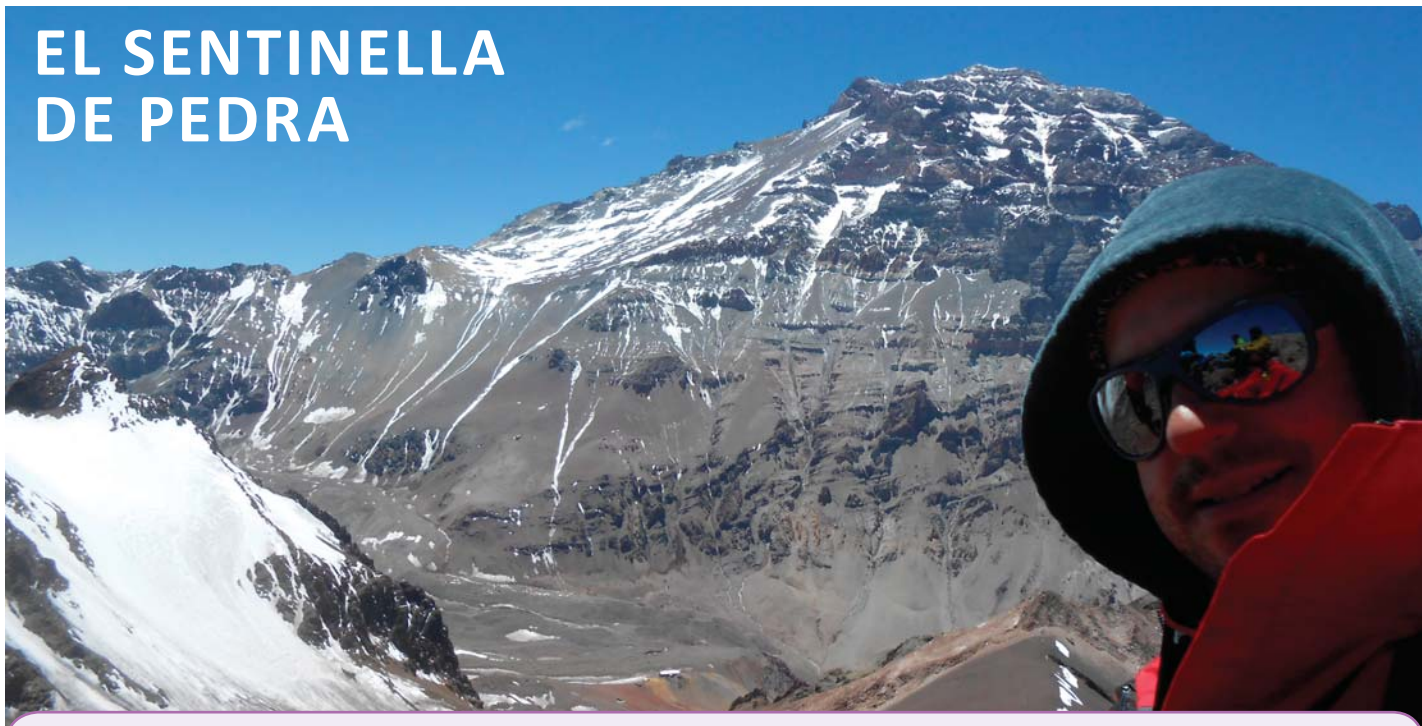
Enguany farà 50 anys. Per mi és un canvi de xip. Volem potenciar l'Hort com un espai de natura i benestar. En els últims cinc anys hem treballat amb col·lectius de persones amb discapacitat. Tenim un projecte que es diu *el Jardí dels sentits* amb plantes medicinals i hi treballem l'olfacte, el tacte, la vista i el gust. Ho continuarem treballant però volem crear tot un itinerari terapèutic amb espais diferenciats per treballar cada sentit. L'ONCE ens està assessorant per a què sigui accessible per a tothom. L'objectiu és despertar la consciència corporal, reconnectar-nos amb nosaltres i amb la natura ja que aquesta ens aporta benestar.

Foto: Màrius Castellví

EL SENTINELLA DE PEDRA

Arcadi Cornadó Royo és un membre molt actiu de l'Associació d'Antics i Amics, en les comissions d'Andròmines, Caminada i Terreny d'acampada. Va entrar a l'Alverna a tercer de llocs i, després de passar per totes les unitats, va ser cap de LI/D, R/G, P/C i de suport. Després va ser secretari de l'Agrupament i de Demarcació, on encara col·labora. Gran esportista i muntanyenc, ja ens va explicar la seva travessa pirenenca pel GR11, en aquesta mateixa secció, en la Tics número 7.

El "Cerro Aconcagua" s'aixeca 6.962 metres sobre el nivell del mar, a la serralada dels Andes, a l'Argentina. És el cim més alt d'Amèrica i de tot l'hemisferi sud i el seu nom prové del quítxua Ackon Cahuak, que vol dir "sentinella de pedra".

Buscant una primera experiència en expedicions d'alta muntanya, el passat mes de desembre em vaig afegir a un grup de 7 persones, guiats pel prestigiós alpinista Juan Vallejo, amb la intenció de pujar a l'Aconcagua. L'èxit es fonamentava en fer una bona aclimatació prèvia, anar ben equipat pel fred i en tenir una finestra de tres o quatre dies sense vent.

El fred va ser el més fàcil de superar, si bé aixecar-se a fer pipí per la nit i haver-se de posar tot l'abric disponible, es feia força farragós. I en una nit et podies aixecar fàcilment entre 3 i 5 cops...

L'aclimatació va ser més... "divertida". Fins als 4000m, cap problema si caminaves a poc a poc. A partir d'aquesta altura, però, el cap començava a protestar en alguns moments... fins a les apoteòsiques nits a Plaza Canadá (5000m) i Nido de Cóndores (5400m) on plantar una tenda era un autèntic suplici d'acotxar-se, aixecar-se i quedar-se 3 minuts KO pel mareig. On dormir era missió impossible per la sequedat de l'ambient. I perquè quan, per fi, el teu cos semblava que s'adormia, el cervell

et despertava alarmat amb la sensació que t'estaves ofegant! Ep, no us negaré, però, que els paisatges, l'experiència d'haver de fondre neu per fer-se aigua i menjar, o les visites dels majestuosos còndors, feia que el patiment de la nit valgués la pena!

I el que definitivament va ser un problema, va ser el vent. Un canvi sobtat en la previsió ens va obligar a avançar l'intent de fer cim. Un dia abans del previst i en només dos dies des del camp base (la ruta "normal" puja en 3 o 4 dies), ens vam enfilar, caminant de nit, suportant el vent i el fred, gaudint de l'espectacle de l'alba, l'ombra de l'Aconcagua projectada a l'horitzó, grampons a partir dels 6.000 metres, mareig, més mareig, "La Cueva"... Fos per cansament, mal d'altura o una simple baixada de sucre, el cas és que a 6.700 metres, si no estàs bé, no te la pots jugar! I en aquest punt em vaig acomiadar dels tres integrants del grup que quedaven, que van tardar encara tres hores llargues en pujar i baixar els 200 metres de desnivell que quedaven fins al cim. Però, veient l'estat en què van baixar, crec que vaig prendre la decisió encertada, ja que vaig poder gaudir plenament de la baixada i de "l'asado" que ens tenien preparat al camp base!

En definitiva, una gran experiència i un immens aprenentatge, sense el premi del cim, però amb tota la resta d'objectius ben aconseguits!

Xirguers!

HAN DE SER INSTAL·LACIONS AMB ENERGIES RENOVABLES

ECOLÒGICA?!

CADA GRUP FARÀ UNA INSTAL·LACIÓ DE CAMPAMENT ECOLÒGICA

ALA FEINA! AL VESPRE VEUREM EL QUE HEU FET

SE M'ESTÀ ACUDINT UNA IDEA...

ELS LLOPS I DAINÉS FAN UNA EXCURSIÓ ECOLÒGICA

AL VESPRE CADA GRUP PRESENTA LA SEVA INSTAL·LACIÓ...

NOSALTRES HEM FET UNA DUTXA D'AIGUA CALENTA!

AMB UNA MÀNEGA NEGRA AL SOL, L'AIGUA S'ESCALFA

FUNCIONA!

OH, SOLE MIO... ♪

MAGNÍFIC!

NOSALTRES HEM FET UN VENTILADOR QUE GIRA PEL CORRENT DEL RIU I AMB UNA DINAMO FEM LLUM !!

XAP! XAP!

FANTÀSTIC!

MENTRESTANT, A LA CENTRAL NUCLEAR DE VANDELLÒS...

NOSALTRES HEM FET UNA PILA QUE NO S'ACABA MAI!

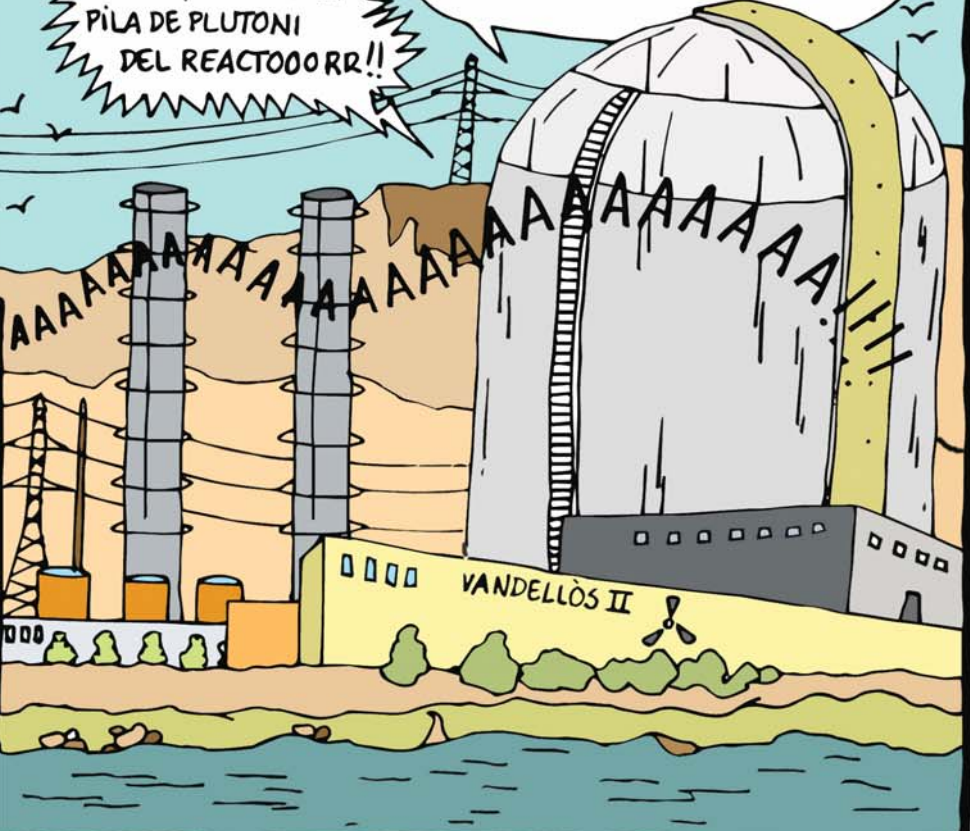
MAI?!

LUISJA, FALTA UNA PILA DE PLUTONI DEL REACTOOORR!!

TRANQUILS, LI HE DEIXATA UNA NENA DEL CAU. DIU QUE LA TORNARÀ DESPRÉS D'UNA EXCURSIÓ

PERÒ D'ON HEU TRET AQUESTA PILAAAA?!!

PEP, T'ESTÀS POSANT BLAU

© MARIUS 2018

Ràngers i Noies Guia al camp d'hivern a Querol. Foto: Albert Villarroya

Pioners i Caravel·les al camp d'hivern a Font Rubí. Foto: Eloi Duran

Amic Invisible dels caps. Febrer 2018. Foto: Júlia Abelló

Llops i Daines a la Pobla de Claramunt. Foto: Irene Marta

fotoTICS

Primera trobada del Procés d'Unitat, amb caps dels 3 moviments de la Federació Catalana d'Escotisme i Guiatge. 29/1/2018. Foto: Núria Marí